

Titel: Kapitel XXI.

Citation: "Kapitel XXI.", i *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r04-shoot-chptrd1e29052.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel XXI.

nærværende Kapitel indeholder i forkortet og simplificeret Form Regler, hvis Bestemmelse i det hele svarer til, hvad der i det tidligere Forslag søgtes opnået ved Reglerne i dettes 4de Afsnit. Kapitel I. og II., dog med den Hovedforskel, at nærværende Udkast ikke har optaget det tidligere førstags særlige „Henvisnings“-Stadium.

Efter det tidligere førstags skulde Retten (eller i alt Fald dennes Formand), forinden Anklageskriftet kunde forkyndes Til» talte, underkaste Sagens Formalia en foreløbig prøvelse: naar efter denne prøvelse Anklageskriftet var forkyndt, skulde der bestemmes en Frist, i løbet af hvilken Tiltalte bl. a. kunde fremkomme med Indsigelser, gående ud på, enten at formelle Mangler hindrede Sagens videre Fremme, eller at det foreliggende Bevismateriale ikke frembød tilstrækkeligt Grundlag for Anklagens Henvisning til Domsforhandling. Naar endelig

denne Frist var udløben, skulde Retten i et dertil berammet Retsmøde træffe Be« stemmelse om, hvorvidt Sagen skulde henvises til Domsforhandling eller ikke. hvorved den eventuelt havde at prøve de Indsigelser, som i nysnævnte Henseende vare fremkomne fra Tiltaltes Side. Endvidere skulde Retten eller dens Formand på det heromhandlede Stadium af egen Drift prøve Hensigtsmæssigheden af den Måde, hvorpå Overanklageren havde opgivet at ville fremføre sine Beviser, og henholdsvis approbere eller underkende hans førstags herom, ligesom Retten allerede på dette Trin af egen Drift skulde kunne tage Bestemmelse om Bevisers Førelse.

Naar et tilsvarende særskilt Processtadium ikke er bibeholdt i nærværende Udkast, har dette for det første sin Grund i, at der herved efter Kommissionens Mening vilde bevirkes en Forhaling af Sagerne, som i de allerfleste Sager vilde vise sig ganske unyttig. Adgang for Retten til af egen Drist allerede inden Domsforhandlingen at bringe sådanne Sager ud af Verden, om hvilke det er åbenbart, at en Domsforhandling vilde være spildt Arbejde, enten fordi Sagen lider af formelle Mangler, der nødvendigvis må føre til Afvisning, eller fordi en Domsfældelse er udelukket af retlige Grunde, såvelsom Adgang for Tiltalte til at fremkomme med begæringer i så Henseende, kan gives, uden at hver eneste Sags Fremme behøver at sinkes ved at gennemgå et særskilt Stadium til sådanne Spørgsmåls prøvelse. Hvad dernæst angår den Adgang, som det tidligere Udkast åbnede til allerede på dette foreløbige Stadium at få Rettens afgørelse af, hvorvidt det foreliggende Bevismateriale afgiver tilstrækkeligt Grundlag for Sagens videre Fremme, da har man anset saadan Adgang for uheldig. På den ene Side finder man nemlig, at den ikke vil være af nogen væsentlig Betydning for Sigtede, og at derfor intet væsentligt vil vindes til Gengæld for den Tid og Kraft, som vilde spildes på denne foreløbige Prøvelse i de Sager, hvor dens Udfald blev, at Sagen dog måtte gå til Dom; og på den anden Side mener man, at Rettens uhildede Stilling under Domsforhandlingen efter Omstændighederne vil kunne præjudiceres ved, at den allerede har måttet udtale sig om Bevislighederne (i disses foreløbige Form) for Tiltaltes Skyld. Endelig vil der, naar det stal være Retten eller dens Formand, der regelmæssigt træffer Bestemmelse — efter Indstilling af Parterne — om, hvilke Beviser der må fremføres under Domsforhandlingen, og på hvilken Måde dette stal ske, derved

ikke blot lægges et ganske overflødigt Arbejde på Formanden, men Ansvaret for Måden. på hvilken Bevisførelsen iværksættes, vil på en skadelig Måde forrykkes, idet det fra Overanklageren, som på dette Trin er den, der kan have bedst Oversigt over Sagen og over de forhåndenværende Bevismidler, de enkelte Vidners værd o. s. v., mere eller mindre kastes over på Retten eller dennes Formand. Denne Ordning vil derhos kunne stade Rettens upartiske Stilling, naar senere under Domsforhandlingen det Spørgsmål, rejser sig, om man bor nøjes med den Bevisførelse, som har fundet Sted overensstemmende med den forinden Domsforhandlingen truffne Bestemmelse, eller om det ikke f. Eks. vil være nødvendigt at udsætte Sagen for at afhøre for den dømmende Ret et Vidne, hvis Indkaldelse for denne Retten den Gang antog for unødvendig.

Kommissionen har af disse Grunde ment, at forudgående afgørelser af Retten vedrorende Bevisførelsen ikke bor finde Sted udenfor Tilfælde, hvor der mellem Parterne opstår Uenighed om, på hvilken Måde et Bevis stal fores, f. Eks. om et Vidne stal afhøres for den dømmende Ret eller for en Undersøgelsesret, eller om Bevisforanstaltninger, der ere begærte af Tiltalte, skulle iværksættes, samt sådanne Tilfælde, hvor en

Beslutning af Retten er nødvendig ifølge Reglerne i 2det Afsnit, — således hvor der begæres Udmeldelse af Skønsmænd, eller hvor et Vidnes Mødepligt begæres udvidet.

Den her omhandlede Forberedelse af Domsforhandlingen er efter Udkastet i sine Hovedtræk ordnet på følgende Måde:

Overanklageren udfærdiger Anklageskrift og sender dette til Landsrettens Kontor tilligemed en Fortegnelse over de Beviser, som agtes fremførte under Domsforhandlingen, samt Udskrift af de i Sagen foretagne retslige Undersøgelser- og Bevishandlinger, ledsaget af de dertil hørende Dokumenter og andre Bevismidler. Genpart af Anklageskriftet forkyndes for Tiltalte, der samtidig spørges, om han alt har antaget en Forsvarer. I modsat Fald lægges, så vidt fornødent, Retten Bestemmelse om, hvorvidt en saadan vil være at bestikke (jfr. Kap. VI.). Ligeledes forkyndes Genpart af Bevisfortegnelsen for Tiltalte eller meddeles dennes Forsvarer, og Sidstnævnte meddeles der tillige Genpart af Anklageskriftet samt Udskrift af de i Sagen foretagne Undersøgelser« og Bevishandlinger, hvorhos der gives ham og Tiltalte Adgang til de på Rettens Kontor fremlagte Dokumenter.

På Anklageskriftet er anført en Frist, inden hvilken Tiltalte eller dennes Forsvarer

eventuelt må fremkomme med Forsvarets Bevisfortegnelse samt med sine Begæring om Foretagelsen af bestemte Bevishandlinger ved Undersøgelsesret eller om yderligere Forundersøgelse. om at en Bevisførelse, som er bebudet i Overanklagerens Bevisfortegnelse, må ske på anden Måde, end der opgivet — f. Eks. at et Vidne, som Overanklageren vil lade afhøre og edfæste ved en Undersøgelsesret, må blive indkaldt for den dømmende Ret — om Sagens Foretagelse på et andet Ting. om dens Foretagelse henholdsvis med eller uden Nævninger, eller om dens Overflytning til en anden Ret. Modsætter Overanklageren sig noget af det således begærte, forelægges Sagen Landsretten til afgørelse. efter at der eventuelt er givet Parterne Lejlighed til at ytre sig mundtligt eller skriftligt. Hvis en begæring om yderligere retslig Undersøgelse eller Bevishandling tages til følge. skal Overanklageren foranstalte det i så Henseende fornødne foretaget. Hvis derimod enten ingen saadan begæring fremkommer fra Forsvarets Side, eller de fremkomne begæring afslås af Retten, står der, ligesom naar Sagen efter foretagen yderligere Undersøgelse påny kommer frem for Retten, kun tilbage at få Sagen berammet — alt under Forudsætning af, at Retten ikke af formelle eller retlige Grunde (§ 228) afviser Sagen. Berammelsen foregår derved, at Retskriveren med Bistand af Overanklageren udarbejder en Retsliste over de Sager, der ville være rede til Behandling på det forestående Ting, hvilken Liste forelægges Formanden, der såvel straks som senere kan foretage Forandringer i samme. Overanklageren foranstalter derefter Tiltalte, Forsvarer, Vidner og Syns« og skønsmænd indkaldte til den Dag, på hvilken han antager, at Sagen tidligst vil komme for. Om eventuelle Udsættelser sendes øjeblikkelig Meddelelse til alle Vedkommende. Om Forandringer i Anklageskriftet (§ 218) eller Forelsen af ikke forud anmeldte Beviser (§ 223) jfr. nedenfor. Med Hensyn til Kapitlens enkelte Para[^] graffer stal folænde bemærkes:

§ 216.

Anklageskriftets Opgave er lun at tjene som Grundlag for Sagen i dm førstend, at det deraf tydelig kan ses, hvad Sigtede er sat under Tiltale for. Angivelse af. på hvilke Beviser eller hvilken Lovfortolkning Anklagen slottes, hører derfor ikke hjemme i Anklageskriftet; Optagelse af sligt vilde skade dets Overskuelighed og vilde kunne virke præjudicerende. Et Anklageskrift i f. Eks. følgende Form vil tilfredsstillende Udkastets Ord og Tanke: „N. N. (Stilling etc.). boende —,

sættes herved under Tiltale ved N. N. Landøret til at lide Straf efter Straffelovens § 190 eller § 186 for den 27de Januar d. A. om Eftermiddagen på N. N. Sted forsætlig. med eller uden Overlæg. at have dræbt X. ^ . ved et Bøsseskud. (Dato) (Underskrift). [Sagen foretages for Nævninger ved Juli-Tinget 189- i N. N. Købstad]".

Reglen i det tidligere Forslags § 248 in fine („Omfatter Anklagen flere Sigtede eller flere strafbare Handlinger af den samme Sigtede, bliver hver af disse punktvis at ommelde") er ikke medtaget i nærværende Udkast: thi, vel bor denne Regel iagttages, hvor det er gørligt, og hvor sådant virkelig tjener til at gøre Anklageskriftet tydeligt, men en ubetinget Forskrift derom vilde oste fore til uden Nytte at gøre Anklageskriftet vidkløftigt og uoverskueligt, og i mange Tilfælde vilde lagttagelsen af en Sådant Forskrift være umulig. Det sidste vil f. Eks. gælde, hvor en Person sættes under Tiltale for en række Mishandlinger eller for en Række Skuffetyverier som ikke kunne oplyses enkeltvis. Det første vil s. Eks. gælde. hvor flere Personer i Forening have begået flere Indbrudstyverier. Den for Nævningerne nødvendige nærmere Præcisering vil kunne opnås gennem de skriftligt affattede Spørgsmål.

§ 217.

Reglen i 1ste Stykke om Sagens Tingfæstning har særlig Betydning med Hensyn til §§ 59, 63, 115, 2det Stykke, 150, 168, 200 og 206. 3dje Stykke. Med Hensyn til Anklageskriftets Forkyndelse, jfr. Kap. IX.; med Hensyn til Valg eller Bestikkelse af Forsvarer Kap. VI.

§ 218.

Der sondres her mellem den Udvidelse af Tiltalen eller Berigtigelse af Anklageskriftet, der finder Sted inden Domsforhandlingen (1ste Stykke), og Udvidelse eller Berigtigelse efter Domsforhandlingens Begyndere (2det Stykke). Medens der nemlig i første Tilfælde ikke er nogen Grund til at fravige det ligefremme Krav, at enhver saadan Udvidelse eller Berigtigelse bor foregå under lagttagelse af de samme Former, som galdt for den oprindelige Tiltale, må der i sidstnævnte Tilfælde særlig tages Hensyn dels til, at der ikke, hvor det kan undgås, bor holdes mere end een Domsforhandling med Hensyn til samme Tiltalte, dels til, at en Gang begyndt Domsforhandling som følge af det med en Udsættelse forbundne Besvær for Ret. Parter, Nævninger, Vidner, Syns« og Skøns mænd etc. ikke gerne bor afbrydes,

når sådant ikke er strængt nødvendigt. Der er derfor givet Adgang til under Domsforhandlingen dels at udvide Tiltalen til andre af Tiltalte begåede strafbare Handlinger, forudsat at Retten tillader det, og enten Tiltalte samtykker deri eller den Handling, der er spørgsmål om, er begået under selve Domsforhandlingen, dels at foretage Berigtigelse af Anklageskriftets Angivelser. Hvor vidt sådanne Berigtigelser kunne gå, må afgøres af Retten, og det Synspunkt, der af Retten bor lægges til Grund, er angivet ved Reglen i 2det Stykke af § 25?.' I samme Omfang, hvori Retten kan domfælde med Fravigelse af Anklageskriftets Indhold, må den nemlig også kunne tillade Berigtigelse i dette. følgelig vil Berigtigelse af Straffebestemmelsen såvelsom af Angivelserne om de med Forbrydelsen forbundne Biomstændigheder kunne finde Sted, under Forudsætning af, at Tiltalte dog har haft eller derefter får — om fornødent gennem Udslettelse af Sagen — fyldestgørende Adgang til Forsvar. Derimod vil en Berigtigelse, der i Virkeligheden går ud på at substituere en helt anden Handling end den, på hvilken Anklageskriftet tager Sigte, ikke kunne finde Sted uden efter Reglen om Tiltaltes Udvidelse: hertil vil altså kræves Tiltaltes Samtykke.

§§ 219 og 220.

Det, der stal indleveres på Rettens Kontor, er en fuldstændig Udskrift af de under Efterforskningen eller Forundersøgelsen foretagne retslige undersøgelses- og Bevisninger, ledsaget af samtlige til en Retsbog fremlagte Dokumenter og andre i Bevaring tagne synlige Bevismidler. Derimod er der ingen Nødvendighed for at fremkomme med andet (f. Eks. Rapporter. Breve, Redskaber), som vel har figureret i de forberedende Undersøgelser, men som ikke ere fremlagte som Bilag til Retsbogen og heller ikke agtes benyttede under Domsforhandlingen.

Det ligger som Konsekvens i den Opgave, der ved § 20 er anvist Anklageren, at han på sin Bevisfortegnelse bor opføre samtlige de Beviser, der af ham skønnes at være af Betydning til Udfindelse af Sandheden, og ikke blot dem, der stolte Anklagen. På mulige Forsømmelser i så Henseende rådes der imidlertid Bod ved Tiltaltes Rettigheder efter §221. Når der i Bevisforiegelsen forlanges en kort Angivelse af, hvad der agtes godtgjort ved Hjælp af de Beviser, som agtes fremførte, er Tanken hermed den, dels at give Tiltalte fyldestgørende Adgang til at forberede sit Forsvar (Ankla-

gens Vidner behøve jo nemlig ikke i Forvejen at have været afhørte inden en Ret, og, tænker man sig, at Anklagen uden Varsel fremfører et Vidne, der måske i Virkeligheden vidner falsk eller letsindig angående et Hovedpunkt, kan dette blive fældende for Tiltalte, medens denne, når han i Forvejen veed, at sådant Vidnesbyrd vil fremkomme, måske kan skaffe Materiale til Godtgørelse af dets Upålidelighed), dels at stabe et Grund' lag for Rettens afgørelse af en eventuel Divergens mellem Parterne om Måden, hvorpå Bevis for

det pågældende Punkt rettest bør tilvejebringes. Som en følge heraf bør Bevisfortegnelsen for hvert enkelt Bevismiddels Vedkommende angive, hvad der ved dette agtes godtgjort. På den anden Side bør denne Angivelse være så kort som mulig, og der kan ikke være noget til Hinder for, at den sker under Benyttelse af Henvisninger til Sagens Akter. Om Vidner skulle fores under selve Domsforhandlingen eller ej, afgøres af Overanklageren, eller, hvis Forsvaret rejser Indsigelse i Henhold til § 221 Nr. 2. af Retten (d. v. s. som Regel dennes Formand, se § 230), jfr. § 102 om de Regler, som skulle være vejledende for dennes afgørelse, og § 95, 2dct Stykke om Ømgørelsesadgangen. — Foruden at træffe de i Slutningen af § 219, 1ste Stykke, samt i §§ 221 og 222 nævnte afgørelser tilkommer det ifølge § 230 endvidere Rettens Formand at træffe Beslutning om Sagers Adskillelse og Forening (§§ 61 og 63). om Tiltaltes Anholdelse, Fængsling eller Løsladelse såvelsom enhver anden Beslutning, der sigter til at forberede Domsforhandlingen, derunder også om en fængslet Tiltaltes Henbringelse til Tingstedet (jfr. § 170).

Når det i § 219, 2det Stykke, hedder, at „det bør iagttages, at ikke flere Vidner end fornødent indkaldes“, er dette nærmest en Påmindelse til Overanklageren. Retten har nemlig ingen Myndighed til af egen Drift at begrænse det af Overanklageren på hans Bevisfortegnelse opførte Bevismateriale (noget andet er, at Rettens Formand, hvis han på dette Trin måtte blive opmærksom på, at Overanklageren har i Sinde at fore et tilsyneladende urimeligt Antal Vidner, vil kunne finde sig foranlediget til en Udtalelse herom), og hvad Tiltalte angår, da er der kun givet ham Adgang til at foranledige en retslig afgørelse af, om ikke et Bevis, som er opført i Overanklagerens Bevisfortegnelse, hellere bør tilvejebringes på anden Måde end deri anført, men ikke til at modsætte sig en af Overanklageren ønsket Vidne-Indkaldelse som helt og holdent overflødig. Tiltalte vil her-

efter vel kunne fremsætte Påstand på, at et Vidne, hvis Forklaring stal benyttes, må blive fort for den dømmende Ret i Stedet for en Undersøgelsesret eller omvendt, men derimod ikke på, at Vidneforklaring angående et vist Punkt overhovedet bør undlades som irrelevant for Sagen. — Hvis en Overanklager skulde vise Tilbøjelighed til at tilsidesætte den her omtalte Regel, vil en Udtalelse desangående fra Rettens Side under en Domsforhandling formentlig vise sig tilstrækkelig virksom til at forhindre Gentagelse. Tillige kan Retten give sin Opfattelse Udtryk derigennem, at den fritager Domsfældte for at bære Omkostningerne ved overflødige Bevisforanstaltninger (jfr. § 395), og vil endog, om det skulde komme så vidt, kunne pålægge Overanklageren selv at bære de pågældende Omkostninger (jfr. § 398).

Det stal endnu angående Vidne-Indkaldelsen fremhæves, at der på dette Punkt er en vis førstel mellem Overanklagerens og Tiltaltes Retsstilling. Medens nemlig overanklageren kan indkalde så mange Vidner, han vil, er den Tiltalte, der med Hensyn til Vidne-Indkaldelse fremsætter Begæringer, som Overanklageren modsætter sig, undergiven Rettens Formands afgørelse. Erfaringen fra Udlandet viser nemlig, at sådan Kontrol er nødvendig, idet der i Almindelighed er Tilbøjelighed hos Forsvaret til at forlange flere Vidner indkaldte end nødvendigt eller rimeligt, til Gene for dem, der således tvinges til at mode som Vidner, til ingen Nytte for Sagen og til Udgift for det Offentlige, der stal afholde de dermed forbundne Omkostninger, ligesom sådan unyttig Bevisførelse under Domsforhandlingen kan virke trækkende og aflede Opmærksomheden fra, hvad det egentlig kommer an på. Hvis imidlertid Tiltalte selv kan bevæge vidnerne til frivillig at mode under Domsforhandlingen, kunne disse ikke nægtes forte (jfr. §251), om end Retten naturligvis kan standse Afhøringen, så snart det viser sig, at det, der spørges om, er irrelevant for Sagen (jfr. § 240).

Når det i § 220 hedder, at de pågældende Bevismidler „gøres tilgængelige“, menes der dermed for Tiltalte og dennes Forsvarer.

§ 221.

begæring af det under Nr. 2 angivne Indhold må navnlig ventes, hvor Overanklageren har anmeldt Oplæsning af en tidligere afgiven Forklaring af et Vidne, som det er Tiltalte magtpåliggende at få umiddelbart frem for den dømmende Net.

Sidste Stykke er optaget efter N. L. § 294 som et praktisk Middel til på en let og simpel Måde at fjærne formelle Fejl, f. Eks. urigtigt værneting eller andre Mangler, som dog vilde bevirke Afvisning (jfr. særlig § 228) eller Frifindelse. I øvrigt vil i Reglen Tiltalte, og da især den Fængslede Tiltalte, være lige få interesseret som Overanklageren i at undgå, at Tiden spildes med Ting, der bagefter på Grund af formelle Fejl må gøres om.

§ 222.

Det er selvfølgelig Meningen, at den stillede Sikkerhed efter Rettens Bestemmelse stal tilbagegives, hvis Tiltalte frifindes, og Vidneførsten viser sig at være af Betydning eller dog rimelig, men stal anvendes til Dækning af Udgifterne ved samme, hvis den viser sig betydningsløs og urimelig. — Negler som de i 2det Stykke givne fandtes ikke i det tidligere Forslag. Reglerne i 1ste Punktum tilsigte at give Tiltalte Adgang til at få rådet Bod på. at Påtalemyndigheden mulig har benyttet sin Valgret med Hensyn til Værnetinget for enkeltstående Rets handlinger eller Forundersøgelsen med ensidig Hensyntagen til Anklagens Interesser, eller at den dømmer, som har haft med disse forberedende Rets handlinger at gore, har viist en lignende ensidig Interesse.

§ 223.

Den her givne Regel om Forandring i Bevisfortegnelsen er simplere og friere end det tidligere Forslags § 273, der til Dels foreskrev en bestemt Frist, regnet fra Domsforhandlingen, inden hvilken sådan Forandring skulde anmeldes. Denne Frihed er på den ene Side naturlig under Hensyn til den store førstel, der kan være i Henseende til det pågældende Bevis' Betydning og Forhold til Sagen i det hele. på den anden Side uden Betænkelighed, da Modparten altid, hvis Sagen endnu ikke er berammet, kan rette Anmodning til Retsformanden om at give den fornødne Frist i Anledning af det anmeldte ny Bevis, eller, hvis Berammelse alt har fundet Sted, kan anmode om Sagens Udsættelse efter § 229; (om ny Beviser, der først fremføres eller anmeldes under selve Domsforhandlingen, se § 251).

I Henvisningen til §§ 219-222 ligger blandt andet, at, hvis der fra Tiltaltes Side anmeldes et nyt Bevis, der stal tilvejebringes ved det Offentliges Foranstaltning, og der mod sådant Bevis rejfes Protest fra An-

klagerens Side, træffer Rettens Formand afgørelse desangående.

§ 224.

Den her omtalte Bevisførelse inden Domsforhandlingen kan enten være besluttet af Overanklageren eller være fremkaldt ved en begæring fra Forsvarets Side i dettes Bevisfortegnelse eller Tillæget til samme, imod hvilken Anklageren ikke har protesteret, eller som Rettens Formand har tilladt i Henhold til § 222 trods Anklagerens Protest. Med Hensyn til Sikkerhedsstillelsen jfr. bemærkning til § 222.

Ifølge 2det Stykke foregår den her omtalte Bevisoptagelse efter Reglerne i Kap. XX; de Regler, der i så Henseende navnlig ville være af Betydning, ere Reglerne i §§ 207, 208 og 210. De fornødne Udskrifter vil sige mindst 3, nemlig 1 til Overanklageren. 1 til Forsvareren (eller Tiltalte) og mindst 1 til Retten.

§ 225.

Den for Sagernes Berammelse her givne Regel er formentlig den eneste praktiske. Hvornår en Sag kan tages for til Domsforhandling, må jo nemlig bero ikke blot på vedkommende Sags egen Beskaffenhed og Forberedelse, men også på, hvilke andre Sager der skal til Behandling på samme Ting, først når der haves et vist Overblik herover, vil Retslisten kunne udfærdiges, og den enkelte Sags Forhandlingsdato med nogenlunde Sikkerhed fastsattes.

§§ 226 og 227.

Således som Domsforhandlingens Forberedelse i det hele er ordnet efter nærværende Udkast, har man fundet, at det hensigtsmæssigst kan — således som det også bruges i Norge — overlades Overanklageren at foranstalte Tiltalte, Vidner og Syns- og Skønsmænd indkaldte, og at det kun vilde være unødigt Omsvøb, om Indkaldelserne skulde udfærdiges på Rettens Kontor. Stævning til en bestemt Dag til Tiltalte (derunder også den fængslede Tiltalte) vil sige stævning til den Dag, på hvilken Overanklageren efter sit skøn antager, at Sagen vil komme for (om Tinget er Tiltalte underrettet ved den Påtegning, som derom findes på Anklageskriftet, § 21[^] §§ tins.) Ved Bestemmelse af Dagen vil overanklageren først og fremmest have at se hen til Retslisten, hvis denne er fastsat. Forsåvidt han imidlertid er på det rene med, at visse Forandringer i denne ere eller ville blive nødvendige, bør han selvfølgelig indrette sin Stævning derefter. I Tvivlstillfælde bør

han ikke lade stævningen udgå tidligere end det af Hensyn til 4 Dages Fristen er nødvendigt, men på den anden Side stævne til den tidligste Dag, hvorom der kan blive spørgsmål. Tidligere end på den i stævningen nævnte Dag vil Sagen nemlig ikke uden Tiltaltes Samtykke kunne behandles, derimod vel på en hvilken som helst senere Dag, kun at der da bør gives alle Vedkommende Underretning herom. Ved Indkaldelse af Vidner og Syns- og skønsmænd må § 104, 2den og 3dje Stykke, jfr. § 10§ iagttages. § 226, 2det Stykke, må sammenholdes med § 170, hvoraf fremgår, at det er Rettens Formand, der tager Bestemmelse om Tiltaltes Henbringelse til andet Varetægtsfængsel; sådan Beslutning må da Overanklageren indhente og foranstalte iværksat.

§ 228.

Denne Paragraf er ligesom det tidligere Forslags tilsvarende Regel motiveret ved den nærliggende Betragtning, at det bør undgås, at det hele besværlige Domsforhørlingsapparat sættes i Scene. hvor det på Forhånd er givet, at det ingen Nytte vil være til. Der åbnes her Adgang til på et hvilket som helst Tidspunkt inden vedkommende Tings Begyndelse at afvise en Sag dels af Formalitetsgrunde (jfr. dog herved Principperne i §§ 241, 3dje Stykke, og 321) dels på Grund af manglende Påtaleret hos Overanklageren (jfr. herved §§ 31. 32 og 35), dels endelig fordi det i Anklageskriftet beskrevne Forhold efter Rettens Opfattelse overhovedet ikke er strafbart, eller at Straf er udelukket ved Forældelse eller af anden lignende Grund, ved hvilket sidste der sigtes til anden sådan særlig Omstændighed, der ligger udenfor selve det forbryderske Forhold, altså f. Eks. efterfølgende ægteskab, retskraftig Dom, Amnesti, at Handlingen er begået udenfor Territoriet af en ikke her hjemmehørende Undersåt etc. Forudsætningen er selvfølgelig, at de pågældende faktiske Omstændigheder fremtræde som utvivlsomme. Er Retten derimod i Tvivl om, hvorvidt Grund til en sådan Afvisning er til Stede, kan den, uden at præjudicere Spørgsmålet, undlade Afvisning, selv hvor denne er begært fra Forsvarets Side, idet afgørelsen derved henskydes til selve Domsforhandlingen, jfr. § 241 in fine, hvorved i øvrigt til Forebyggelse af Misforståelse skal bemærkes, at de under 2 og 3 nævnte Omstændigheder, når de først gøres gældende under selve Domsforhandlingen, ville bevirke Frifindelse, ikke Afvisning.

Af samme Grund som ovenfor nævnt giver Paragrafsen Retten Lejlighed til af

egen Drift at forandre den af overanklageren ved Påtegning på Anklageskriftet foreløbig truffene Bestemmelse med Hensyn til magens Behandling henholdsvis med eller uden Nævninger. De i denne Paragraf omhandlede Afgørelser træffes af selve Landsretten, ikke af Formanden alene, jfr. § 230.

§ 229.

Sådan Udsættelse vil efter Omstændighederne kunne iværksættes simpelthen ved en af Rettens Formand godkendt Forandring af Retslisten.

§ 230.

Reglen om den Fængslede Tiltaltes Ret til at fremsætte sine Henvendelser til Retten for Fængselsbestyreren, således at denne skal indføre dem i en særlig Bog og straks sende Udskrift af samme til Retten og eventuelt tillige til overanklageren, fandtes ikke i det tidligere førstags, men vil formentlig findes praktisk.